

Եւ ծննդաբեր նորոգ զօրութեան
 Կթափանցէ շողն ոսկեփունջ արեւ,
 Զի մահկանացուն բարեօք լիացած
 Յիշէ իւր պարտքերն առ Տէր իւր Աստուած:

Զանդակաց հնչիւն քաղցր ու ներդաշնակ
 Պահեցող մարդկան կնեքշնչէ կեանք,
 Եւ հաւատացեալ Հայ անմեղ ոգիք
 Պահոց հետ գարնան կուպանն Զստիկ,
 Զի գիտեն պտնքը կենաց պատուէր է՝
 Զերդ ծիւնն ու ձեռն զարուն կրերէ:

Գիտեն ի փորձոյ իբր նախնեաց աւանդ,
 Որ իւրեանց այգիք, անդաստան եւ արտ
 Ըստ բարի գործոց կըլլան պտղաբեր,
 Մեղաց պատիժ են կարկուտ, Թրթուրներ,
 Եւ գարնան այս գեղ զըւարթ՝ ցանկալի
 Խղճահար մարդոյ համար յարգ չունի:

Անտարբեր այն այս զարդուց բնութեան
 Որք աշխատանքէ՝ գործէ խոյս կուտան,
 Քանզի բնութիւնն արժնցած կեռայ
 Եւ վերջին միջատ մեղ յորդոր կուտայ,
 Բայց մահկանացուն ի ընէ անձնասէր
 Գարնան վաղանցիկ վնեխն չիշեր:

Զեն յիշեր շատերն որ կեանքն է գարուն,
 Եւ գարնան պէս կարծ՝ վարդ փափուկ այգուն.
 Անժամանակ ցող՝ Թեթեւ մի խորշակ
 Կլնամբէ մեր այս գեղածիճաղ կեանք,
 Եւ ինչպէս յաջող չէ ամէն գարուն,
 Այսպէս շատ մարդոյ եւ կեանքն յետ մտնուն՝

Բայց ինչու մեր կեանք չէ յարատեակ . . .
 Աղօտացաւ օրն, մի՞նեց արեգակ,
 Փոխեցաւ յանկարծ բնութեան պատկերը,
 Յիշեցի պանդուխտս անցեալ օրերը՝
 Դարձայ նայեցայ Մառիս և՛ Արագած
 Զիւնափայլ գլուխներն ամպով են ծածկուած:

Ո՛վ իմ հայրենեաց, գոչեցի, Աստուած,
 Տօր քո անձրեւը ծառոց եւ ծաղկանց:

Եւ քո բանաւոր ծառոց՝ հայկազանց
 Գարնան հետ սիրոյ աղբխրներդ բաց,
 Որ շնորհիւ աւուրց փրկչին յարութեան
 Մեր մթին օրերն ի լոյս շողշողան:

ՀԱՅԿՈՐԴԻ.

Ի Վ արարչապետ:

ՔԱՌԱՉԱՅՆ ԳՊՐՈՑԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ.

ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ, ԱՌԱՏԱԶԵՌՆՈՒԹԻՒՆ,
 ԱԶԳԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՄԻԱԲԱՆՈՒԹԻՒՆ.
 Ա.

Պարկէր Ուսուցիչը-Ընեան:
 Եյս զարուս մէջ ամեն տեղ Հայն
 Պուզէ 'Կարոց, Ուսուցիչան.
 Տղոց, աղջկանց պէտք է ուսում
 Ինձ հետ շատերն են զոռզոռում.
 Ի՛այց արի տես ինձ պէս ո՛չ մին
 Արնայ այդ բանն ընել կարգին.
 Դպրոցն պահողն զիտուն պիտի,
 Ինձ պէս մէկն էլ կգտնուի՞:
 Հազար ասի, բարեկամներ,
 Թէ խրատներուս պէտք է լսել,
 Թէ վարժապետ պէտք է զըսնաք
 Որ աշակերտք չըլլան անկարգ.
 Ի՛այց թէ չեղաւ զիտուն վարպետ՝
 Թող փոքր ինչ լինի տգէտ.
 Եյն ատեն փողն կերթայ պակաս՝
 Ուսեաց տեղը քիչ պահենք պաս.
 Փոր կշտանայ՝ լինի չարաչ,
 'Նոյն բանը չէ՞ կայ մէկ վնաս:
 Բ.

Պարկէր Աւսուցիչը-Ընեան:
 Երան ասիր, զիտուն եղբայր,
 Ի՛նչ ուսումը վնաս չտար.

Փողը լինի թող քիչ լինի՝
 Ա արժապետ տուր, տղէտ լինի:
 Ձիուն, կասնն, զարին շատ տաս՝
 Իւր տիրոջը կտայ փաս:
 Ա արժապետին ուռձիկ շատ տաս՝
 Գպրոցին դանձ կրնէ փաս:
 Իմ կարճ խելքին թէ հաւանիք՝
 Մեր օգուան էլ պէտք է խորհինք:
 Ե յնպէս ընենք որ վերջն տարւոյն
 Օգուտ լինի մեզ ամենուն : . . .
 Իմ կողմանէ կս ամեն բան
 Կուրբիլ եմ մեր զպրատան.
 Շարաթուան մէջ ամբողջ մէկ ժամ
 Խանութներս թողի անխնամ,
 Շատ ճնորդաց որդիք ձրի
 Ուսումնարան կս վեր առի:
 Ա արժապետը շատ կիւրակէ
 Իմ տանս մէջ փութ կուտէ:
 (Թէպէտ ես էլ իրան ասեմ
 Կրա + քիչն*) պատիւ կրնամ.)
 Իշխանութեան ամեն տարի
 Սուտ թէ իրաւ հաշիւ տուի,
 Ե յնպէս որ միշտ վերջը տարուան
 Ծախքն ու մուտքը իրար գտան:
 Ե յսպէս թէ որ կառավարուին
 Գպրոցները մեր նայ ազգին,
 Հաւատացիր, զիտուն եզրայր,
 Ընդին ընել շատ չմար,
 Եւ նայոց ազգն ու նայաստան
 Ուսման մէջը քիչ կողան.
 Եւ ի հարկէ իմ էլ վաստակ
 Չմնար բնաւ անյիշատակ:
 Իրաւ չէ մի իմ նայ եղբարք:

Գ.

Պատիւի Եղբարեան:

Իրան, իրաւ, խիստ լաւ ասիր,
 Իմ սրտովը ձիշղ խօսեցիր.
 Մեր յիշատակ անմահ կմնայ,
 Եղբարեան բառն ինձ դիւր կուգայ.
 Ինձ որ այս վեց ամբողջ տարի
 Ըմեն ըստ հոս վերաս առի.
 Ա արժապետը ինքս գտայ, —
 (Իւրեկամս է — Խօջախ տղայ)
 Որ խնդրելովս աշակերտաց
 Սորվեցնելու էլ բան չթողաց.
 Ի այց թէ ինչ բան նա սորվեցուց
 Պատմեմ լես. Տարուայ զխուց
 Փողին կէսը իբր ազգասէր՝
 Պարտք հաշուեցի կանխիկ շնորհել,
 Եւ այլոց հետ իմ էլ տղան
 Ընդիր սորվեց աս, ք, փ, ր ան.
 Իսկ « նայր մերը » ջրի խայտայ
 Աերակոյ լախ միշտ կկարգայ.
 Չոքիւ հաշիւ ընել չուզում,
 « նայրիկս, կասէ, փէր է անում,
 « Տուր սա գրին, թանաքաման,
 « նաշիւզ բերեմ երեկոյեան.
 « նաշիւն հիմի ուզիր զրչեց
 « Չոքիւ ընկաւ վաղ հօտայից » :
 Ել չեմ զիտեր որ մէկն ասեմ,
 Ա արժապետից անց է, զիտեմ :
 Ե յսչափ եթէ է քո տղան
 Սորվե մինչե վերջը տարուան՝
 Ինքն վարժապետ անշուշտ կըլլայ
 Պամ թէ զիտուն մի քահանայ . . . :
 Թող վերջապէս լինի Թեհլայ,
 Ի այց անունը զրեւ զիտնայ.
 Ասոր խօսք կայ :

(*) Հայաստանի ընտիր՝ բայց զժողովրդամարտի կերակուրներն մէկը

Դ.

Պատկեր Մխաթանուխեան:

Եպրին, կեցցեն քաջ ազգասէր,
 Եյդ անունը քեզ է վայել .
 Բայց չմոռնանք որ մեր խմբին
 Մարդիկ պէտք է միաբանին .
 Թէ՛ վարժապետ թէ՛ տեսչութիւն
 Հոգաբարձուք և՛ իշխանութիւն ,
 Եւ պէտք է որ, անշուշտ պէտք է՝
 Որ այս բանին մէկը հակէ:
 Ես բազմամեայ փորձառութեամբ
 Եյդ գործն անեմ՝ յաջողութեամբ .
 Բայց խորհրդիս պէտք է լռէք
 Եւ սրբութեամբ՝ ձիշդ կաաարէք:
 Եռասակէն աղան թող սոյ
 Աերածին կէսն տեսչին էրբ զայ .
 Ուսումնասէրն իշխանութեան
 Գիր տեղայ լաւ վկայութեան .
 Իսկ դու, ազնիւ իմ ազգասէր,
 Միշտ վարժապետ նայիր զանել:
 Գիտցիր էսպէս միշտ՝ յաւիտեան
 Չփակուիր մեր ուսումնարան .
 Իսկ փակուելու երկիւղ լինի
 Թող ծնողաց հոգսը լինի,
 Ի՞նչպէս կրնի:

Չորեքն Գրչոյուէր Բեքերան.

Լաւ կրնի .
 Աեցցէ՛ մեր քաջ ախոյեանը,
 Երթանք քիչ մ' էլ խորհինք օանը .
 Մին մին բաժակ էլ որ պարպենք
 Մէկ նոր զպրոց էլ կկանգնենք,
 Եւ Եստուծով լաւ կհասնենք *):

Հ Ա Յ Կ Ո Ր Գ Ի .

(*) Հաւաստի աղբիւրներէ լաւ լինելով՝ որ քանի մի զեղերու Գպրոցաց մէջ, որոց անուն.

Ա Ջ Գ Ա Յ Ի Ն

Ի Ա Ջ Ա Ն Շ Ա Ն Բ .

Վեհ. Հայրապետ՝ Հայ մանկաւոյ կըրթութեան եւ դաստիարակութեան վրեսեմ պաշտօնի մէջ յաւէտ ժիր եւ արդիւնաւոր հանգիստնալոյ խրախոյս տալոյ համար՝ բարեհաճեցաւ Արժ. Խորէն Վարդապետ Ստեփանէին եւ Արժ. Աիւրեղ Վարդապետ Արապեանցին շնորհել ահանախուս խաչանշան:

Անշուշտ եմք՝ զի յիշեալ Արժ. Հարթինչպէս իւրեանց եկեղեցական պաշտաման եւ պարտաւորութեանց՝ նոյնպէս դաստիարակչական նուիրական պաշտօնից եւ աշխատութեանց՝ ինչպէս նաեւ ազգային գրականութեան մէջ միշտ անձնանուէր մշակներ եւ արդիւնասէր վաստակաւորներ փայլել կջանան խոհեմութեամբ՝ համբերութեամբ եւ անխոնջ յարատեւութեամբ:

ԵՊԻՍԿՈՊՈՍԱԿԱ Ն ՉԵՌՆԱԴՐՈՒԹԻՒՆ .

Արժ. Յարութիւն Վարդապետ Յօհաննէսեան ժամօրհնողն Ս. Տաճարիս էջմիածնի, Արժ. Փիլիպպոս Վարդա-

ները առժամ չեմք յիշեր, արժանա որ վարժապետներ ընտրելու և Գպրոցաց զրամագրութենքը ապահովելու նկատմամբ բաւական եղծուածներ կը լինին՝ յօժարեցանք այս ոտամաւորը հրատարակել՝ իբրև նկարագիր ուսման և ոչ ընդհանուր հայկական Գպրոցաց գործունէութեան ի զգուշութիւն որոց հարկն է:

Եւն. Խօբ.